

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **D. S.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 kwietnia 2021 r., wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku

Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 października 2020 r., II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 grudnia 2019 r., III K (...),

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w W., w sprawie III K (...), skazał m.in. D. S. za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k.; art. 63 ust. 1 oraz art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Następnie orzeczone kary jednostkowe połączył orzekając karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł.

Wyrok ten został zaskarżony m.in. apelacją obrońcy D. S.

Wyrokiem z dnia 8 października 2020 r., II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok i w odniesieniu do D.S. obniżył kary jednostkowe orzeczone za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k., art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zmienił podstawę orzeczenia kary grzywny, a następnie orzekł nową karę łączną w wysokości 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońcę skazanego w całości na jego korzyść. Obrońca zarzuciła naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu podniesionego przez obrońcę zarzutu obrazy przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zakresie, który szczegółowo opisała w zarzucie. W związku z tym zarzutem wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...) oraz o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Uzasadniając wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia podniosła, że umotywowany jest on naturą i wagą podniesionego zarzutu. Skoro obrońca podniosła, że w znacznej części nie rozpoznano apelacji, to wyrok skazujący nie powinien być się uprawomocnić.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., w razie złożenia wniosku o wznowienie postępowania sąd może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia wniosku. Norma ta nie wskazuje wprowadzić przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem wniosku o wznowienie postępowania spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w

zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniosku świadczy o jego zasadności.

Tego rodzaju sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonego wniosku jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności zarzutów sformułowanych w kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by to stanowiło wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.